

Nr 418.

Av herr **Andersson** i Tungelsta **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 135, angående införande av tull å vissa frövaror *m. m.*

I proposition nr 135 till årets riksdag har Kungl. Maj:t föreslagit, att rubrikerna 88 och 89 i gällande tulltaxa skola från och med dag, som av Kungl. Maj:t bestämmes, till och med den 1 juli 1926 erhålla följande ändrade lydelse:

	Frö:	Kvantitet för tullberäkningen	Tullsats	
			kronor	öre
88	timotej-, hundäxing-, ängssvingel-, renlost-, engelskt rajgräs-, italienskt rajgräs-, foderbet-, sockerbet-, rödbet-, rovs-, raps-, kålrot-, kål- och morot-	1 kg.	—	30
89 a	rödklöver och alsikeklöver	1 »	—	40
89 b	humleluzern	1 »	—	20

Detta förslag innebär en höjning av nu gällande tulltaxa å rödklöver och timotejfrö med 20 öre per kilogram, då tull enligt nu gällande tulltaxa utgår å dessa frösorier med respektive 20 och 10 öre per kilogram. Övriga under punkterna 88 och 89 upptagna frösorier äro icke belagda med tull. I såväl departementschefens motivering som i lantbruksstyrelsens promemoria till jordbruksdepartementet av den 1 februari 1924, vilken legat till grund för Kungl. Maj:ts förslag, anges syftet med de föreslagna tullsatserna vara dels att skydda den inhemska fröodlingen mot utländsk konkurrens, dels att i möjligaste mån hindra spridandet inom landet av mindervärdiga utländska frösorier. Produktionskostnaden för svenskt frö utgör enligt lantbruksstyrelsens beräkningar t. ex. rödklöver 1.90—2 kronor per kilogram, timotej 1.05 och rovsfrö 1.10 per kilogram. Dessa frösorier, som här endast anföras som exempel, ha under de senast förflutna åren betingat avsevärt högre priser i marknaden, och, enligt prisuppgift för innevarande år från en av landets största fröproducenter, firman H. Weibull, Landskrona, överstiga nu gällande priser för de flesta svenska frösorier de beräknade produktionskostnaderna med mera än dubbla beloppet. Odling av svenskt frö torde alltså med det tullskydd, som nu finnes, vara

lönande. Dessutom måste det från de icke fröproducerande jordbrukarnas sida finnas all anledning att ställa sig betänksam mot en tullförhöjning, som under nuvarande, icke minst för de mindre jordbrukarna tryckta ekonomiska förhållanden, har till följd ett avsevärt fördyrande av en för alla jordbrukare nödvändig utsädesvara, som de flesta ej ha möjlighet att själva producera. Härtill kommer, att det i de sydligare delarna av landet i vissa fall är förenat med ekonomisk fördel att använda vissa utländska frösorтер, även om dessa betinga samma pris som den inhemska varan. Den tullförhöjning, som här föreslagits, kommer för dessa jordbrukare endast att öka produktionskostnaderna utan att medföra några av de med tullskyddet avsedda fördelarna.

Inom mellersta och norra delarna av vårt land torde de inhemska frösorterna, särskilt då det gäller vallväxter, vara så överlägsna de utländska, såväl i fråga om vinterhärdighet som avkastning, att användning av utländska frösorтер inom dessa områden ej torde förekomma i någon större utsträckning.

Då lantbruksstyrelsen i sin ovan omnämnda promemoria gör gällande, att »den stora massan av våra lantmän låter sig påverkas av prisskillnaden mellan utländsk och svensk frövara till förmån för den prisbilligare utländska varan även med risk av minskat ekonomiskt utbyte», måste detta uttalande betecknas som ett orättvist underbetyg åt landets jordbrukare.

Därest användning av utländska fröer i någon del av landet förekommer under förhållanden, som medföra minskat ekonomiskt utbyte för jordbrukarna, torde en på lämpligt sätt bedriven upplysningsverksamhet kunna råda bot för detta missförhållande.

På grund av det anförda tillåta vi oss hemställa,

att Kungl. Maj:ts proposition nr 135 icke måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 29 mars 1924.

Allan Andersson.

C. J. Johansson,
Uppmälby.

Erik Lundbom.